

гледа ѝ проигра лжчъ отъ скрита вѣра и той презъ сълзитѣ стана тѣй хубавъ, тѣй свѣтълъ! Сякашъ слънце цѣлуна токущо окжпанъ отъ дъжда цвѣтецъ.

Азъ прехвърлихъ ржка презъ врата на мама и се загледахъ въ очитѣ ѝ, плътно опрѣлъ гърди до трепетното ѝ рамо.

— Ще ти кажа нѣщо, ама ще го направишъ. Давашъ ли ми дума?

Безъ да разпитвамъ, какво е това нѣщо и по силитѣ ми ли е то, азъ обещахъ.

— Ти знаешъ, че си ми най-голѣмия и затуй отъ тебе най-напредъ искамъ да го видя.

И тя разправи. Още когато миела дѣскитѣ, чула отъ чиновницитѣ, че въ читалището „Архангелъ Михаилъ“ нѣкой щѣлъ да държи сказка. Това я заинтересувало и тя, когато си свършила работата, отправила се да види, кой е той, който ще държи сказка, па и какво нѣщо е сказка. Ако и да се бояла, че читалището не е мѣсто за жена като нея, тя се пристрашила и надникнала презъ вратата. Вжтре било пълно съ хора. Единъ хубавъ съ открито чело човѣкъ стоялъ по-нависоко правъ предъ другитѣ и говорѣлъ. Всички, зѣпнали го въ уста, слушали. А той, кол-

кото по го слушали тѣ, толкова по-хубаво говорѣлъ, като размахвалъ и ржце. Отвремени навреме дългата му коса падала надъ челото. Тогава той се изпѣвалъ, повдигалъ дѣсница и прехвърлялъ перчана си назадъ. Челото му се откривало още повече, и очитѣ му

блѣсвали по-силно. Въ единъ такъвъ мигъ салонътъ грѣмвалъ отъ ржкоплѣскания.

— То викове, то [браво!...

А той, самодоволенъ и гордъ, изглеждалъ слушателитѣ си. Когато погледѣтъ му падналъ върху мама, тя се уплашила, дръпнала се и притворила вратата.

— Достраша ме да не ме за-